

1. Můj Bo - že, po - hled' z vý - so - stí,
 smi - luj se nad věr - ný - mi,
 sklí - če - né na - vštiv mi - lo - stí,
 za - chraň před své - vol - ný - mi.
 Slo - vo tvé sly - šet ne - chtě - jí,
 jsou sa - mi so - bě na - dě - jí.
 Bo - hu se vy - smí - va - jí.

2. Spoutání vším, co musí mít, / jen vlastní pravdu znají. /
 Své cesty proč jen opustit? / Před Bohem utíkají. / Jeden
 druhému nevěří, / o větší moc se hašteří, / svou věrnost
 prodávají.

3. Bůh praví: „Teď již povstanu, / můj lid je v ohrožení. /
 Výsměch slýchá od pohanů, / v pláč každý den se změnil. /
 Před úskoky a tvrdostí / se krčí ve své tichosti. / Chci nést mu
 potěšení.“

4. Svou mocí, Bože, ochraňuj / ty, kteří klopytají, / ty, kdo
 dál hledají hlas tvůj, / po vůli tvé se ptají. / Jak slunce tvá řeč
 zazáří / a vrací úsměv do tváří / těm, kdo ti naslouchají.

T: Miloslav Esterle

M: Martin Luther, Geistliche Lieder, 1533